

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 10Csp/337/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8417207187
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2020:8417207187.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu : Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtina 48, 811 07 Bratislava- mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtina 48, Bratislava, proti žalovaným : 1./ Ž. Č., Z. Č., P. XX.XX.XXXX, X. Y. H. XXXX/X, XXX XX U. a 2./ Z. D., P. XX.XX.XXXX, X. Y. D. U. (Y. S.), o zaplatenie 9.711,95 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Konanie v časti o zaplatenie sumy 732,42 eur **z a s t a v u j e .**

II. Žalovaní v 1. a 2. rade sú **p o v i n n í** spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 3.894,58 eur a úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 3.894,58 eur od 24.04.2016 do zaplatenia, a to v mesačných splátkach po 100,-eur, pričom prvá splátka sa stane splatnou 28. deň mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku a ďalšie splátky vždy do 28. dňa toho ktorého nasledujúceho mesiaca až do úplného vyrovnania s tým, že omeškanie s plnením čo i len jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

III. V prevyšujúcej časti žalobu **z a m i e t a .**

IV. Náhradu trov konania stranám sporu **n e p r i z n á v a .**

V. Žalobcovi sa **v r a c i a** súdny poplatok za žalobu vo výške 37,30 eur, a to prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s. - prevádzkovateľ systému, IČO: 36 631 124, so sídlom Partizánska cesta 9, 975 99 Banská Bystrica.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 07.12.2017 sa pôvodný žalobca, obchodná spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO:31 320 155 domáhal, aby súd uložil žalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť mu sumu 9.711,95 eur, úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 8.979,53 eur od 11.01.2015 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.

2. Svoju žalobu odôvodňoval tým, že na základe Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č.XXXXXXXXXXXXXX zo dňa 03.02.2012 bol žalovaným poskytnutý úver vo výške 10.000,-eur s úrokovou sadzbou 17,90 % ročne. Tvrdil, že žalovaní sa zaviazali splácať úver pravidelnými mesačnými anuitnými splátkami v počte 119, vo výške 196,68 eur počnúc dňom 23.03.2012 s poslednou splátkou splatnou dňa 23.01.2022. V žalobe uviedol, že svoju povinnosť poskytnúť úver žalovaným riadne splnil, no žalovaní porušili zmluvou dohodnuté podmienky, úver riadne nesplácali, preto po opakovaných riadnych písomných výzvach na úhradu splátok formou upomienok listom zo dňa

10.12.2014 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Uvedený list žalovaná v 1.rade neprevzala v odbernej lehote, žalovaný v 2.rade ho prevzal dňa 23.12.2014, preto si uplatňuje nárok na úrok z omeškania od 11.01.2015 (výzva adresovaná žalovanému 1 + odborná lehota 18 dní + 7 dní na plnenie). Ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru predstavoval zostatok úveru podľa žalobcovho tvrdenia v žalobe sumu spolu 9.711,95 eur, z čoho suma 8.979,53 eur predstavovala istinu, suma 618,42 eur dlh na zmluvnom úroku a suma 114,-eur poplatky. Keďže k úhrade dlžnej sumy nedošlo, domáha sa jej zaplataenia súdnou cestou spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 8.979,53 eur od 11.01.2015 do zaplataenia.

3. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobca v žalobe označil a spolu s ňou predložil zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „flexipôžička“ s prílohami, históriu transakcií na úvere, jednotlivé upomienky zasielané žalovaným a výzvu na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom s doručenkami.

4. Po doručení žaloby žalovaným s výzvou vyjadriť sa k nej bolo dňa 15.03.2018 súdu v elektronickej podobe bez autorizácie (bežným e- mailom) doručené podanie žalovanej v 1. rade označené ako vyjadrenie k návrhu. V zhode s právnou teóriou (pozri Veľký komentár k Civilnému sporovému poriadku autorov Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Praha : C. H. Beck., 2016, komentár k § 123 podľa ktorého výpočet podaní vo veci samej v § 123 ods.2 Civilného sporového poriadku / ďalej len „CSP“/ je len demonštratívny a pripúšťa aj iné podania vo veci samej, napr. vyjadrenie žalovaného k žalobe) súd má za to, že aj toto vyjadrenie k návrhu bolo podaním vo veci samej a preto malo byť urobené buď v listinnej podobe so všetkými náležitosťami podania podľa § 127 CSP (t.j. vlastnoručne podpísané) alebo v elektronickej podobe s autorizáciou podľa osobitného predpisu. Nakoľko podanie žalovanej v 1.rade učené v elektronickej podobe bez autorizácie nebolo v lehote podľa § 125 ods. 2 CSP doplnené predložením jeho vyhotovenia v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu a napriek výzve súdu doručenej žalovanej v 1.rade dňa 16.11.2018 táto neopatrila ho ani dodatočne svojim podpisom, v zmysle ust. § 125 ods.2 CSP súd na toto podanie žalovanej v 1. rade nemohol prihliadať. Hneď tu však súd pre úplnosť uvádza, že v danom prípade jedná sa v zmysle § 290 a nasl. CSP o tzv. spor s ochranou slabšej strany- spotrebiteľský spor, kde súd má povinnosť vykonať, aj vzhľadom na ust. § 298 CSP, ako aj ustanovenia verejnoprávneho predpisu slúžiaceho na ochranu spotrebiteľa (zákon č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa) vždy prieskum, či neuplatňuje sa voči spotrebiteľovi čo i len v časti neprijateľné plnenie, prípadne plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky. Preto rovnako ako v každom inom obdobnom prípade uplatneného nároku voči spotrebiteľovi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa súd sám, z úradnej povinnosti aj v tomto spore zaoberal takýmto prieskumom a v rámci neho nevyhnutne tiež takými skutočnosťami, na ktoré aj žalovaná v 1. rade poukazovala v tomto svojom neautorizovanom vyjadrení (t.j. posúdením, či sú dodržané náležitosti zmluvy, či nejde o bezúročný a bez poplatkový úver, či je prijateľné odpočítať poplatok za poskytnutie úveru od výšky úveru, či zmluva neobsahuje neprijateľné podmienky a podobne).

5. Žalovaný v 2. rade sa k žalobe písomne vyjadril tak, že so žalovanou v 1. rade, ktorá je jeho bývalou manželkou už nežijú v spoločnej domácnosti, nakoľko rozsudkom Okresného súdu Kežmarok zo dňa 04.05.2015 č..k.XP/XX/XXXX ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 19.06.2015 bolo rozvedené ich manželstvo. Uviedol, že je pravdou, že so žalobcom uzavreli dňa 03.02.2012 zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ na základe ktorej im žalobca poskytol úver vo výške 10.000,-eur, ktorý z dôvodu ich zlej finančnej situácie prestali splácať, preto žalobca predčasne vyhlásil jeho splatnosť a podal žalobu na zaplataenie. Poukázal na to, že medzi ním a žalovanou v 1.rade prebieha na Okresnom súde U. konanie o vyporiadanie BSM po rozvedení manželstva, preto navrhuje, aby si záväzok vyplývajúci z tohto úveru rozdelili na polovicu. Navrhol, aby v prípade súhlasu žalobcu a žalovanej v 1.rade bolo rozhodnuté o povinnosti každého zo žalovaných uhradiť polovicu uplatňovaného nároku.

6. Uznesením zo dňa 17.12.2019 č.k.10Csp/337/2017-145 súd vyhovel návrhu žalobcu na zmenu strany sporu na strane žalobcu z dôvodu postúpenia pohľadávky, ktorá je predmetom sporu z pôvodného žalobcu na obchodnú spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtne 48, 811 07 Bratislava-mestská časť Staré Mesto IČO: 35 831 154 a pripustil aby vstúpila do konania na miesto žalobcu. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 25.02.2020 a súd tak ako so žalobcom ďalej konal s obchodnou spoločnosťou Intrum Slovakia, s.r.o., (ďalej len „žalobca“).

7. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie. Súd nariadil niekoľko termínov pojednávania (na deň 05.04.2019, 29.05.2019, 31.07.2019, 23.10.2019, 08.07.2020). Žalovaná v 1. rade prvý termín pojednávania žiadala odročiť o tri mesiace z dôvodu choroby s tým, že jej situácia neumožňuje zvoliť si zastupovanie komerčným právnikom a Centrum právnej pomoci ju pre vyťaženosť nemôže zastupovať. Súd jej návrhu na odročenie pojednávania nariadeného na deň 05.04.2019 vyhovel a pojednávanie odročil na deň 29.05.2019 s tým, že ju vyzval, aby v lehote 30 dní oznámila súdu, či bude v konaní zastúpená zástupcom, ak áno, aby predložila plnomocenstvo na zastupovanie, a ak sa obrátila so žiadosťou o ustanovenie zástupcu na Centrum právnej pomoci, aby o tom v uvedenej lehote predložila dôkaz. Súd ju zároveň poučil, že podľa § 183 ods.2 veta druhá CSP od strany možno vždy spravodlivo žiadať, aby sa na ďalšom pojednávaní dala zastúpiť inou osobou, ak k odročeniu pojednávania došlo z dôvodu jej nepriaznivého zdravotného stavu. Aj nasledujúce pojednávanie nariadené na deň 29.05.2019 žalovaná v 1. rade žiadala odročiť, tentokrát z dôvodu, že má školopovinné deti, ktoré navštevujú základnú školu v zahraničí, stará sa o nich po rozvoze sama, nemôže ich tam nechať v škole samé, preto žiada odročiť pojednávanie na čas školských prázdnin. Na predošlú výzvu súdu pritom nijako nereagovala. Aj tomuto návrhu žalovanej v 1. rade na odročenie pojednávania súd vyhovel a v súlade s jej žiadosťou odročil pojednávanie na čas školských prázdnin, na deň 31.07.2019. Pred pojednávaním dňa 31.07.2019 žalovaná v 1. rade e - mailom požiadala o odročenie pojednávania z dôvodu, že je s dcérou v nemocnici pre jej zdravotný stav. Súd preto ani pojednávanie dňa 31.07.2019 neotvoril a odročil ho, pričom vzhľadom na skutočnosť, že žalovanou v 1. rade tvrdený dôvod odročenia nebol ňou so žiadosťou o odročenie preukázaný, vyzval ju v lehote 15 dní preukázať dôvod z ktorého žiadala o odročenie pojednávania (t.j. preukázať pobyt s dcérou v nemocnici) a to s poukazom na § 184 ods.2 CSP s tým, že ak nebude daný dôvod preukázaný, súd môže rozhodnúť, že na ďalšie návrhy na odročenie pojednávania nebude prihliadať. Aj posledné pojednávanie nariadené na deň 08.07.2020 (opäť v čase prázdnin, ako to žalovaná v 1. rade už skôr žiadala) žalovaná v 1. rade žiadala odročiť, čo odôvodnila tým, že žije v zahraničí a momentálne je cestovanie kvôli vírusu COVID 19 zložitá, všetky lety sú zrušené. Uvedenému návrhu na odročenie pojednávania, ktorý bol súdu doručený až v deň pojednávania súd nevyhovel, lebo na to neboli splnené zákonné podmienky podľa § 183 ods.1 CSP. Podľa § 183 ods.1 CSP pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť. Žalovanej v 1. rade predvolanie na toto pojednávanie bolo riadne doručené ešte dňa 01.06.2020. S doručením predvolania ju súd v zmysle § 183 ods.2 posledná veta CSP vzhľadom na to, že už 3 krát žiadala o odročenie pojednávania výslovne vyzval, aby v prípade, že sa nebude môcť zúčastniť pojednávania, aby sa dala zastúpiť inou osobou a predložila súdu písomné plnomocenstvo na zastupovanie. Napriek tomu, že žalovaná predvolaním na pojednávanie a uvedenou výzvou disponovala viac ako 1 mesiac, až v deň pojednávania žiadala o jeho odročenie z dôvodu, že sa má zdržiavať v zahraničí a cestovanie je zložitá (pobyt v zahraničí ničím nepreukázala). Navyše na odročenie pojednávania musí byť v zmysle § 183 ods.1 CSP vždy kumulatívne splnená aj druhá zákonná podmienka, a to, že od strany nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechala zastúpiť, a táto zákonná podmienka splnená tu nebola. Keďže žalovaná v 1. rade opakovane bola vyzývaná (aj s predvolaním na toto posledné pojednávanie) aby si v prípade nemožnosti osobnej účasti zvolila zástupcu, čo žalovaná v 1. rade neurobila, a ani nijako na dané výzvy nereagovala (nereagovala ani na výzvu súdu preukázať dôvod predošlého odročenia pojednávania dňa 31.07.2019, t.j. pobyt s dcérou v nemocnici), súd má za to, že od žalovanej v 1. rade jednoznačne bolo možné spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechala zastúpiť (o spore mala vedomosť viac ako 2 roky), čo samo osebe je vzhľadom na kumulatívne podmienky v § 183 ods.1 CSP dôvodom, pre ktorý poslednej žiadosti o odročenie pojednávania nebolo možné vyhovieť. K tomu súd podporne poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn.1Obdo 19/2014. Preto súd vec na pojednávaní dňa 08.07.2020 prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalovanej v 1. rade. Nakoľko na dané pojednávanie sa napriek riadnemu a včasnému predvolaniu nedostavil ani právny zástupca žalobcu (neúčast' seba a žalobcu ospravedlnil, o odročenie nežiadal) a ani žalovaný v 2.rade, ktorý predvolanie prevzal dňa 10.06.2020, neúčast' neospravedlnil, o odročenie nežiadal, súd v súlade s ust. § 180 CSP rozhodol, že pojednávanie vykoná aj v neprítomnosti žalobcu, jeho právneho zástupcu a žalovaného v 2. rade, nakoľko u nich nebol daný návrh ani dôvody odročenia pojednávania v zmysle § 183 a § 184 CSP.

8. Žalobca pred otvorením pojednávania, dňa 31.07.2019 a následne v písomnom podaní zo dňa 02.08.2019 súdu oznámil, že v záujme možného zmierného riešenia veci rozhodol sa netrváť na celom pôvodne uplatnenom nároku, berie späť žalobu čo do zaplatenia dlžného úroku vo výške 618,42 eur

a poplatkov vo výške 114,-eur a trvá už len na zaplatení sumy 8.979,53 eur čo je ním evidovaná neuhradená istina úveru a zaplatení úroku z omeškania 8,05 % ročne zo sumy 8.979,53 eur od 11.01.2015 do zaplatenia. Zároveň doplnil skutkové tvrdenia a rozhodujúce skutočnosti, pričom uviedol, že každá splátka úveru od jeho poskytnutia do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti bola započítavaná z časti na istinu a z časti na zmluvný úrok, pričom žalovaní takto celkovo zaplatili na istinu úveru sumu 1.020,47 eur, na zmluvný úrok sumu 4.255,75 eur, na poistenie sumu 429,20 eur, na poplatok za poskytnutie úveru 200,-eur, teda celkovo sumu 5.905,42 eur. K poplatku za poskytnutie úveru (spracovateľskému poplatku) žalobca uviedol, že nejde o neprípustný poplatok, ide o poplatok, ktorý kryje činnosť žalobcu spojenú s prípravou poskytnutia úveru, kedy má žalobca rôzne povinnosti, poplatku zodpovedá reálna činnosť žalobcu, ktorá je vykonaná na základe žiadosti dlžníka a pre neho. Ide o činnosť odlišnú od ceny peňazí (úroku), ktorú dlžník za úver zaplatí. V tomto vyjadrení žalobca uviedol, že súhlasil by so splácaním dlžnej sumy v 36 mesačných splátkach.

9. Vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby žalobcom, ku ktorému došlo po doručení žaloby žalovaným súd pristúpil najskôr k rozhodnutiu o čiastočnom späťvzati žaloby (§ 145 ods.2 a 3 CSP).

10. Postup súdu nasledujúci v prípade, ak žalobca svoju žalobu vezme v priebehu konania sčasti späť upravuje § 145 CSP.

11. Podľa § 145 ods.2 CSP ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

12. Podľa § 146 ods.1 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

13. Vzhľadom k tomu, že žalobca svoju žalobu vzal sčasti späť skôr, než sa začalo pojednávanie, postupujúc podľa § 145 ods.2 a § 146 ods. 1 CSP súd v prvom výroku rozsudku konanie v rozsahu späťvzatia žaloby žalobcom bez ďalšieho zastavil.

14. Predmetom posúdenia tak po čiastočnom späťvzati žaloby žalobcom ostal nárok žalobcu na zaplatenie sumy 8.979,53 eur a úroku z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 8.979,53 eur od 11.01.2015 do zaplatenia.

15. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a všetkých písomných vyjadrení strán, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých listinných dôkazov predložených žalobcom, oboznámením sa s dôkazmi o pomeroch žalovaných (§ 295), keď vykonanie žiadneho z dôkazov nebolo namietané ani súdom vyhodnotené ako nedôvodné či neúčelné, a zistil tento skutkový stav:

16. Na základe žiadosti žalovaných zo dňa 02.02.2012 (čl. 12-13 spisu) o bezúčelovú flexipôžičku v požadovanej výške 10.000,-eur pôvodný žalobca uzavrel so žalovanými ako dlžníkmi dňa 03.02.2012 zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ číslo XXXXXXXXXXXXXXXX, ktorou sa zaviazal poskytnúť im spotrebiteľský úver vo výške 10.000,-eur na splatenie zostatku spotrebiteľských úverov číslo H. poskytnutého spoločnosťou HOME CREDIT so zostatkom 4.925,-eur a číslo XXXXXXXXXXX poskytnutého spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s., so zostatkom 2.981,-eur s dojednaním, že ak výška úveru podľa tejto zmluvy bude prevyšovať zostatky uvedených úverov, resp. záväzkov dlžníka na splatenie ktorých boli použité finančné prostriedky z tohto úveru, príslušný rozdiel bude poukázaný na účet dlžníka uvedený v záhlaví tejto úverovej zmluvy. Žalovaní sa zaviazali poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť, zaplatiť úroky, poplatky a splniť ďalšie záväzky podľa tejto zmluvy (článok I zmluvy). Dohodnuté podmienky úveru sú v článku I zmluvy časť základné podmienky úveru uvedené tak, že výška úveru je 10.000,-eur, lehota splatnosti je 120 mesiacov, výška úrokovej sadzby je 17,90 % ročne, počet splátok že je 119 s tým, že tie budú vo výške 196,68 eur mesačne z čoho časť 14,80 eur bude poistné, prvá splátka splatná že bude dňa 23.03.2012 a posledná (termín konečnej splatnosti úveru) dňa 23.01.2022. RPMN je 20,92 % pri celkových nákladoch dlžníka 12.141,17 eur a celkovej čiastke ktorú musia dlžníci zaplatiť 22.141,17 eur z čoho 10.000,-eur je výška istiny a 12.141,17 eur výška celkových nákladov dlžníka. Ďalej je tam uvedená priemerná RPMN 11,66 %, mesačný poplatok za vedenie úverového účtu 2,50 eur a poplatok za poskytnutie úveru 200,-eur. Vyššie uvedené skutočnosti

súd zistil zo žalobcom predloženého písomného vyhotovenia úverovej zmluvy kde základné úverové podmienky sú podrobne uvedené v článku I zmluvy.

17. V článku 1 v bode 7 zmluvy v rámci poplatkov platných ku dňu uzavretia zmluvy je uvedený poplatok za poskytnutie úveru 200,-eur s tým, že splatný je najneskôr ku dňu prvého čerpania úveru.

18. Podľa článku I bod 5 píam. a) a b) zmluvy v prípade nesplácania úveru je banka oprávnená v súlade s Obchodnými podmienkami účtovať dlžníkovi úrok z omeškania uvedený v úverovej zmluve (5 % nad rámec úrokovej sadzby za každý deň omeškania) a vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru v súlade s Obchodnými podmienkami, ak je dlžník v omeškaní s úhradou viac než dvoch splátok alebo jednej splátky počas obdobia dlhšieho než 3 mesiace a bol na ich zaplatenie písomne vyzvaný.

19. V článku II bod 2 zmluvy je predformulované prehlásenie dlžníka, že potvrdzuje, že bol oboznámený so Všeobecnými obchodnými podmienkami VÚB, a.s. na poskytovanie spotrebných úverov fyzickým osobám- občanom, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy, s obsahom ktorých súhlasí a ktoré súčasne prevzal spolu s úverovou zmluvou.

20. Žalobca ako dôkaz predložil aj listinu, ktorú označil ako „História transakcií“ (čl. 87, 88 spisu) v ktorej je zaznamenané čerpanie úveru, a to takým spôsobom, že samotnému čerpaniu úveru predchádzalo vyrúbenie poplatku za poskytnutie úveru vo výške 200,-eur dňa 03.02.2012, potom je tam zaznamenaná transakcia čerpanie úveru 10.000,-eur dňa 03.02.2012 a hneď transakcia platenie poplatku 200,-eur tiež dňa 03.02.2012. Z uvedeného je zrejmé, že poplatok za poskytnutie úveru vo výške 200,-eur, ktorý aj podľa zmluvy splatný bol najneskôr ku dňu prvého čerpania úveru vyrúbený a aj zrazený bol v deň čerpania úveru, a keďže prvú reálnu úhradu žalovaní podľa zmluvy a histórie transakcií na úver mali realizovať až dňa 23.03.2012, je zjavné, že suma 200,-eur bola „zrazená“, teda hrazená zo sumy „čerpania úveru“, v dôsledku čoho dňa 03.02.2012 reálne k dispozícii dlžníkom (žalovaným) bola daná len suma 9.800,-eur.

21. Žalobca tvrdil, že žalovaní porušili zmluvne dohodnuté podmienky, keď úver riadne a včas nesplácali a tak listom zo dňa 10.12.2014 (čl.14 a 15 spisu), ktorý podľa žalobcom predložených doručeníek žalovaná v 1. rade neprevzala si v odbernej lehote a žalovaný v 2. rade prevzal ho dňa 23.12.2014 oznámil žalovaným vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru vrátane príslušenstva a vyzval ich na zaplatenie celkovej sumy 9.711,95 eur pozostávajúcej z istiny 8.979,53 eur a úrokov 618,42 eur a poplatkov 114,-eur v lehote 7 dní od doručenia tejto výzvy.

22. Žalobca v súvislosti s predčasným zosplatením úveru poukázal na článok I bod 5 písm.b) Zmluvy v zmysle ktorého je banka oprávnená v súlade s Obchodnými podmienkami vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru ak je dlžník v omeškaní s úhradou viac než dvoch splátok alebo jednej splátky počas obdobia dlhšieho než 3 mesiace a bol na ich zaplatenie písomne vyzvaný, pričom poukázal na upomienky zo dňa 03.09.2014, zo dňa 06.10.2014 a zo dňa 03.11.2014, ktoré predložil (čl.16-17 spisu). Ako adresát upomienok je na nich uvedená len žalovaná v 1. rade.

23. Pokiaľ ide o právne posúdenie žalobou uplatneného nároku, nemôže byť pochýb o tom, že zmluva uzavretá medzi žalovanými a bankou dňa 03.02.2012 je zmluvou spotrebiteľskou, na čom nič nemení to, že samotná základná zákonná úprava zmluvy o úvere ako zmluvného typu je obsiahnutá v ustanoveniach §§ 497 až 507 Obchodného zákonníka a zmluva o úvere v tradičnom ponímaní (§ 261 Obchodného zákonníka) patrí medzi tzv. absolútne obchody. O tom, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu boli koniec koncov obe zmluvné strany v čase uzavretia zmluvy uzrozumené a zodpovedalo to ich prejavenej vôli, keďže aj z nimi použitého označenia samotnej zmluvy a dojednaného úveru vyplýva, že sa malo jednať o zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru, konkrétne spotrebiteľského úveru za účelom najmä splatenia iných spotrebiteľských úverov žalovaných poskytnutých im inými veriteľmi. Preto súd pri právnom posúdení uvedenej zmluvy a z nej uplatnených nárokov vychádzal z ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy ako aj zo všeobecnej úpravy spotrebiteľských zmlúv v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.). Vzhľadom na to že sa jednalo o spotrebiteľský občianskoprávny vzťah, z ustanovení Občianskeho zákonníka vychádzal aj pri posúdení práva žalobcu úver predčasne zosplatiť a tiež pri posúdení jeho nároku na úroky z omeškania. Keďže v priebehu sporu došlo k postúpeniu pohľadávky, aplikoval súd aj zákonné ustanovenia o postúpení pohľadávky.

24. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy stranami (03.02.2012) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

25. Podľa § 1 ods. 8 ZoSÚ ustanoveniami tohto zákona nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka ani osobitných predpisov (napr. zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa).

26. Podľa § 9 ods. 1 ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

27. Podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

28. Podľa § 2 písm.l) ZoSÚ na účely tohto zákona sa rozumie celkovou výškou spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

29. Podľa § 2 písm.i) ZoSÚ na účely tohto zákona sa rozumie ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130610>>.

30. Podľa § 11 ods.1 zákona ZoSÚ v znení účinnom ku dňu 03.02.2012 poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20111201>> a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20111201>>, r) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20111201>> a y) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20111201>> a § 10 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20111201>>,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

31. Podľa § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

32. Podľa § 54 ods. 1 a 2 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

33. Žalobca predložením písomného vyhotovenia úverovej zmluvy zo dňa 03.02.2012 preukázal, že uzavrel so žalovanými zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zákonom predpísanej písomnej forme. Ako

výška úveru (náležitosť predpísaná v § 9 ods.2 písm. g/ zákona) je v zmluve uvedená suma 10.000,-eur, pričom zo žiadosti o poskytnutie úveru vyplýva, že žalovaní žiadali o úver vo výške práve 10.000,-eur. Z histórie transakcií na úvere však vyplýva, že reálne žalovaným vyplatená, poskytnutá bola len suma 9.800,-eur, nakoľko žalobca v deň čerpania vyrúbil a z „čerpanej sumy“ hneď automaticky inkasoval poplatok za poskytnutie úveru vo výške 200,-eur. Podľa názoru súdu započítanie poplatku za poskytnutie úveru do celkovej výšky úveru, v dôsledku čoho reálne žalovaným ako spotrebiteľom bola k dispozícii daná suma len 9.800,-eur a nie suma 10.000,-eur uvedená ako výška úveru nemá zákonnú oporu, v dôsledku čoho údaj o celkovej výške úveru uvedený v zmluve je zjavne nesprávny, čím nie je dodržaná táto zákonom predpísaná náležitosť, preto sa podľa § 11 ods.1 písm. a) v spojení s § 9 ods.2 písm. g) ZoSÚ jedná o bezúročný a bezpoplatkový úver.

34. Z hľadiska posúdenia, či je v zmluve správne vyjadrená a uvedená zákonná náležitosť - celková výška a konkrétna mena spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie sú úplne irelevantné tvrdenia žalobcu v jeho vyjadrení zo dňa 02.08.2019, že poplatok je prípustný, kryje reálnu činnosť žalobcu pred poskytnutím úveru, že je odlišný od úroku ako ceny peňazí a podobne. Súd nijako nespochybňuje ani to, že za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa (§ 499 Obchodného zákonníka). Problém nie je v samotnom dojednaní poplatku ani v jeho výške. Problémom v danom prípade je to, že poplatok za poskytnutie úveru patrí medzi náklady úveru, v žiadnom prípade preto nemôže byť poňatý do samotnej výšky úveru a ak sa tak stalo a ak ako výška úveru je v zmluve uvedená suma 10.000,-eur, hoci v skutočnosti spotrebiteľ dostáva od veriteľa len 9.800,-eur, potom je v zmluve údaj o výške úveru uvedený nesprávne, čo samo o sebe má za následok, že jedná sa bez ďalšieho o bezúročný a bezpoplatkový úver, keďže pre taký záver v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z.o spotrebiteľských úveroch postačuje absencia aj len jednej zo zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom aj nesprávne alebo zavádzajúce uvedenie niektorej z tých náležitostí, absencia ktorej spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, má rovnaké následky ako keby tento údaj nebol uvedený vôbec.

35. Podľa § 2 písm. g/ zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

36. Z vykonaného dokazovania aj zo samotných tvrdení žalobcu je zrejmé, že reálne žalovaným poskytnutá bola len suma úveru vo výške 9.800,-eur. Uvedená peňažná suma mala byť podľa názoru súdu uvedená ako celková výška poskytnutého spotrebiteľského úveru. Poplatok za poskytnutie úveru už z logiky veci nie je plnením veriteľa dlžníkovi, ale plnením dlžníka veriteľovi, preto podľa názoru súdu nemožno ho poňať do údajov o celkovej výške spotrebiteľského úveru. Sú to náklady spojené s poskytnutím úveru, mali byť preto zahrnuté do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, avšak v žiadnom prípade nie do výšky úveru. Akékoľvek obchádzanie kogentnej zákonnej definície výšky spotrebiteľského úveru a nákladov spojených so spotrebiteľským úverom nie je možné hodnotiť inak než obchádzanie zákona. K tomu podporne pozri uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.03.2017 sp.zn.20Co/126/2016, kde bol riešený obdobný prípad so záverom, že ide o obchádzanie zákona.

37. Údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru uvedený v zmluve (10.000,-eur) tak súd nepovažuje za správny, čo v zmysle § 9 ods.2 písm. g) v spojení s § 11 ods.1 písm. a) zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch je dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

38. Vo vzťahu k uvedenému súd poukazuje na rozsudok SD EÚ vo veci C-377/14 Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová proti FINWAY a.s., ktorý vo výroku rozsudku v bode 3. výslovne uviedol, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené.

Podľa Súdneho dvora do celkovej výšky úveru v zmysle čl. 3 písm. l) a čl. 10 ods.2 smernice 2008/48 nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmenu za záväzky dohodnuté z dôvodu predmetného úveru, ako sú administratívne poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. Neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorej výpočet závisí od celkovej výšky úveru (body 86. a 87. rozsudku).

39. Aj legálna definícia pojmu celková výška spotrebiteľského úveru obsiahnutá v § 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch uvádza, že sa ňou na účely tohto zákona rozumie maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

40. V kontexte už uvedeného je zrejmé, že v tu prejednávanom spore celková suma, ktorú žalovaní reálne dostali k dispozícii od žalobcu, a teda celková výška úveru činila v skutočnosti len 9.800,-eur a nie sumu 10.000,-eur uvedenú v zmluve. A nakoľko je vylúčené do celkovej výšky úveru započítať sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené, pričom v danom prípade suma 200,-eur titulom poplatku za poskytnutie úveru nesporne takou sumou je a táto nebola spotrebiteľovi reálne vyplatená, už len táto skutočnosť je dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

41. Podľa názoru súdu už na prvý pohľad je zrejmé a logické, že do celkovej výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru nemožno započítať plnenia, ktoré nie sú skutočným plnením veriteľa dlžníkovi ale majú byť v skutočnosti plnením dlžníka veriteľovi a teda sú nákladmi úveru. Patria teda do odplaty za úver, preto nemožno ich uvádzať v rámci výšky poskytnutého úveru. Uvedený názor a výklad potvrdzuje aj aktuálne znenie § 9 ods.14 Zákona o spotrebiteľských úveroch podľa ktorého akékoľvek poskytnuté plnenia spotrebiteľa súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere požadované alebo vyberané veriteľom alebo treťou osobou sa považujú za plnenia spotrebiteľa veriteľovi a za súčasť odplaty podľa osobitných predpisov.

42. Podporne súd uvádza, že aj podľa aktuálneho § 1 ods.1 Nariadenia vlády SR č.87/1995 Z.z. odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov.

43. Krajský súd v Prešove už pred viac ako siedmimi rokmi, v rozsudku z 21. novembra 2012, sp. zn.18Co 109/2011 formuloval názor v zmysle ktorého je neprijateľný taký postup pri uzatvorení úverovej zmluvy a také jej ustanovenie, ktoré veriteľovi umožňuje inkasovať prvú splátku a poplatok už pri poskytnutí úveru. V zmysle predmetného rozsudku, cit. „je poskytovanie úveru za stavu, že si z neho ešte pred jeho poskytnutím dodávateľ zinkasuje nejakú jeho časť v rozpore s ratio legis právnej úpravy úveru...Takéto úverovanie odporuje aj spotrebiteľskému právu, pretože sa spotrebiteľovi poskytuje úver na jeho ekonomické využitie v krátenej výške a úroky sa pritom počítali aj z neposkytnutých peňažných prostriedkov.“

44. Navyše, ak žalobca na základe zmluvy poskytol žalovaným reálne sumu len 9.800 eur a ročnú percentuálnu mieru nákladov vypočítal ako by im poskytol 10.000,-eur, znamená to, že v neprospech spotrebiteľa uviedol RPMN v nižšom percentuálnom vyjadrení než mal, v dôsledku čoho v zmluve uviedol v neprospech spotrebiteľa nesprávnu, zavádzajúcu RPMN a nesprávne tým uviedol aj celkovú výšku úveru, pričom táto nesprávnosť, ako už bolo uvedené, má rovnaké dôsledky ako keby údaj o RPMN a údaj o celkovej výške úveru neboli uvedené vôbec, t.j. bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru na základe § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z., pre absenciu náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. g) a j) tohto zákona.

45. Súd vo vzťahu k tomuto svojmu záveru poukazuje na aktuálny rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.9Co/102/2019 zo dňa 28.05.2020. V ňom krajský súd okrem iného uviedol, cit. „celková výška úveru je čiastkou, ktorú veriteľ reálne dá dlžníkovi k dispozícii. Za takúto čiastku nie je možné považovať sumu, ktorú by dlžník mohol vyčerpať, ale bola započítaná na úhradu akejkoľvek platby, ktorú je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi. V takom prípade totiž takáto čiastka (platba pre veriteľa) nie je daná do dispozičnej sféry dlžníka, ale zostáva v dispozičnej sfére veriteľa... Základným zmyslom uvedenia

ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorá je výpočtom časovej hodnoty budúcich plnení je možnosť spotrebiteľa porovnať cenu spotrebiteľských úverov ponúkaných na finančnom trhu. V tomto zmysle je podstatnou informáciou pre rozhodnutie spotrebiteľa vstúpiť zo záväzkového vzťahu, musí byť preto uvedená správne... Ak žalobca na základe zmluvy poskytol žalovanému reálne sumu 1.900 eur a ročnú percentuálnu mieru nákladov vypočítal ako by mu poskytol 2.000 eur, znamená to, že v neprospech spotrebiteľa uviedol RPMN v nižšom percentuálnom vyjadrení než mal, v dôsledku čoho v zmluve uviedol v neprospech spotrebiteľa nesprávnu, zavádzajúcu RPMN a nesprávne tým uviedol aj celkovú výšku úveru, pričom táto nesprávnosť, ako už bolo uvedené, má rovnaké dôsledky ako keby údaj o RPMN a údaj o celkovej výške úveru neboli uvedené vôbec, t.j. bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru na základe § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., pre absenciu náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. g) a j) tohto zákona.“

46. Súd za nesprávny považuje aj údaj o RPMN a celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, ktorý má byť vypočítaný na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov (§ 9 ods.2 písm.j) ZoSÚ). Zmluva obsahuje údaj o RPMN 20,92 %, pričom zmluva o spotrebiteľskom úvere musí určiť, jasne a zrozumiteľne obsahovať tie podstatné náležitosti, ktoré majú nepochybne vplyv na schopnosť spotrebiteľa posúdiť, či je pre neho akceptovateľné získať úver za daných podmienok. K údajom o RPMN (ročnej percentuálnej miere nákladov) súd zdôrazňuje, že ide o jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri údajoch o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Keďže v predmetnej úverovej zmluve v osobitnej časti označenej ako Ročná percentuálna miera nákladov (článok I bod 3) je uvedená celková čiastka splatná spotrebiteľom 22.141,17 eur pri súčasnom uvedení výšky mesačnej splátky úveru 196,68 eur a počte splátok úveru 119, je nepochybné, že celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť uvedená v zmluve je v rozpore so skutočnou celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (196,68 eur x 119 sa rovná 23.404,92 eur), a ktorá je vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Takýto rozpor môže objektívne spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah jeho záväzku. Je zrejmé, že údaj o celkovej čiastke, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť nie je vyjadrený dostatočne určitým a zrozumiteľným spôsobom, nevyvolávajúc pochybnosti spotrebiteľa o celkovej čiastke, ktorú musí zaplatiť titulom uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Spotrebiteľ tak bez presného číselného uvedenia celkovej čiastky, ktorú je povinný zaplatiť, nemá možnosť bez akýchkoľvek pochybností posúdiť rozsah svojho záväzku. Vzhľadom na uvedené rozdielne možnosti určenia tohto údajja je namieste trvať na presnom vyčíslení sumy, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť, a v dôsledku absencie tohto údajja je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch. Zákonodarcu jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Je nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve tento údaj chýba, nie je uvedené aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN, a tak, hoci úverová zmluva obsahuje údaj o výške RPMN, tento nie je v súlade s požiadavkou § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, a preto je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.

47. Na podporu svojho záveru súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn.9Co/341/2018 zo dňa 19.11.2019 ktorý sa týka obdobnej úverovej zmluvy právneho predchodcu žalobcu a ktorý žalobcovi musí byť známy, keďže aj v tam súdenej veci bol žalobcom.

48. Pre úplnosť súd uvádza, že v článku I bod 3 v rámci údajov na základe ktorých je vypočítaná RPMN je jasne uvedená ako výška splátky suma 196,68 eur. Avšak aj keby sa vychádzalo z výšky splátky bez poistenia (podľa článku I bod 1 zmluvy poistné bolo 14,80 eur, teda splátka bez neho by bola 181,88 eur) i tak by pri počte splátok 119 bola celkovo splatná suma 21.643,72 eur a nie suma uvedená v zmluve. Aj po pripočítaní mesačného poplatku za vedenie úverového účtu uvedeného v zmluve vo výške spolu 297,50 eur (2,50 eur x 119) by celkovo splatná suma bola 21.941,22 eur a teda stále iná suma ako je uvedené v zmluve.

49. V tu súdenej veci samotný pôvodný žalobca pri výpočte RPMN v zmluve (článok I bod 3) uviedol anuitnú splátku 196,68 eur, teda do výšky mesačnej anuitnej splátky započítal i mesačnú splátku poistného vo výške 14,80 eura. Túto zahrnul do výšky mesačnej anuitnej splátky ako keby išlo

o doplnkovú službu súvisiacu so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ktorú spotrebiteľ musel uzavrieť, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. V zmysle ustanovenia § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sa rozumejú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, bola definovaná v ustanovení § 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy a rozumel sa ňou súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Ak žalobca v zmluve pri výške mesačnej anuitnej splátky do sumy 196,68 eura zahrnul i poisťné, je zrejmé, že žalovaní ako spotrebiteľia museli navyše uzatvoriť i zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby. Žalobcovi nič nebránilo uviesť v zmluve o úvere pri RPMN a predpokladoch použitých na výpočet uvedenej RPMN údaj o výške mesačnej splátky v sume 181,88 eura, bez splátky poisťného, ak táto doplnková služba do celkovej čiastky, ktorú musí dlžník zaplatiť v súvislosti s poskytnutým úverom, nemala byť zahrnutá (k tomu podporne pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.7Co/27/2019 týkajúci sa obdobnej zmluvy VÚB banky, a.s.).

50. Súd sa pri svojej činnosti v prípadoch zmlúv obdobných tej v tu posudzovanej veci často stretáva s argumentom, že k určeniu, že takáto zmluva je bezúročná a bez poplatku v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, je potrebné naplniť kumulatívne obe tam uvedené podmienky a to že zmluva neobsahuje písomnú formu a zároveň neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1 ZoSÚ. Súd však nemá najmenšiu pochybnosť o tom, že vôľou zákonodarcu nebolo stanoviť tieto 2 podmienky kumulatívne ale alternatívne a že na bezúročnosť a bezpoplatkovosť takéhoto úveru stačí absencia ktorejkoľvek z náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1 ZoSÚ. Napriek vo všeobecnosti „kumulatívne“ významu spojky „a“ by sa v podmienkach daného zákonného ustanovenia iný výklad prial logike, lebo je ťažké predstaviť si reálny príklad, kedy by zmluva obsahovala všetky všeobecné náležitosti a náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) ZoSÚ a súčasne nemala písomnú formu. Pri takomto výklade by bolo postačujúce, ak by zmluva obsahovala len písomnú formu a nemusela by obsahovať žiadnu z obligatórnych náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) ZoSÚ k tomu, aby bola nepostihnuteľná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou, a teda zakotvenie výpočtu obligatórnych náležitostí zmluvy do ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ (za spojku „a“) by nedávalo žiaden logický význam. V tejto súvislosti je nutné uviesť, že novelou ZoSÚ účinnou od 01.01.2013 (uskutočnenou zákonom č. 352/2012 Z.z.) boli tieto podmienky rozšírené a zakomponované do jednotlivých bodov (písm. a/ až d/), pričom dôvodová správa k tomuto zákonu v predmetnom bode znie: „Cieľom navrhovanej úpravy je zosúladienie normatívneho textu zákona s odôvodnením tak, aby poskytnutý spotrebiteľský úver sa považoval za bezúročný a bez poplatkov, prípade ak

- zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 alebo
- neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) alebo
- neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 zákona alebo
- je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávna ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.“

51. Logickým (ale s poukazom na dôvodovú správu k spomínanej novele aj teleologickým) výkladom tohto ustanovenia súd nemohol dôjsť i inému záveru ako takému, že pre vyhlásenie úveru za bezúročný a bez poplatku postačuje to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1 ZoSÚ aj v prípade, že je zachovaná jej písomná forma. V tejto súvislosti pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 25.11.2015 č.k.21Co/10/2015.

52. S poukazom na Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, súd uvádza, že v prípade vyššie popísaných nedostatkov v zmluve o spotrebiteľskom úvere uzavretej so žalovanými ide o vážne nedostatky ktoré mohli ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa o uzavretí zmluvy a predstavu o výške záväzku. Súdny dvor v uvedenom rozhodnutí pritom vyslovil, že Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský

štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. V tomto prípade nedostatky zmluvy (nesprávne uvedenie celkovej výšky úveru a RPMN a celkovo splatnej usmy) sú také závažné, že bezosporu mohli ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa o uzavretí zmluvy a predstavu o výške záväzku.

53. O tom, že ide o kľúčové údaje svedčí koniec koncov aj to, že aj po novele zákona o spotrebiteľských úveroch uskutočnenej zákonom č.279/2017 Z.z. ktorá zohľadňuje závery Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./Klára Bíróová, a ktorá v nadväznosti naň upravuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a upravuje okolnosti, za ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, a to práve za účelom zabezpečenia súladu so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len "smernica 2008/48/ES") ostáva správne uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov a celkovej výšky spotrebiteľského úveru podmienkou vzniku nároku veriteľa na úroky a poplatky. Aj po tejto novele sa totiž za bezúročný a bez poplatkov bude považovať úver, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa a ak tam nie je uvedená celková výška spotrebiteľského úveru.

54. Prípady, kedy súčasťou istiny úveru sú aj náklady spojené s poskytnutím úveru judikatúra (viď napr. vyššie uvedené uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. sp.zn.20Co/126/2016) už vo viacerých prípadoch kvalifikovala ako nekalú obchodnú praktiku zdôrazňujúc následne ten aspekt, že výkon práv nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi a o takýto prípad ide aj vtedy, ak sa právo uplatňuje po použití nekalej obchodnej praktiky (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

55. Zákon absenciu náležitostí vymedzených v ustanovení § 9 ods.2 v spojení s § 11 ods.1 nespája s následkom neplatnosti právneho úkonu (úverovej zmluvy), poskytuje však spotrebiteľovi ochranu v takej forme, že úver pri ktorého dojednaní neboli tieto náležitosti splnené je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Samotnú istinu úveru (vo výške 9.800,-eur) preto žalovaní musia vrátiť, nakoľko inak by došlo na ich strane k bezdôvodnému obohateniu sa na úkor žalobcu, keď sám žalovaný v 2. rade vo vyjadrení k žalobe potvrdil, že úver žalovaným vyplatený bol. Je teda zrejmé, že v tu súdnej veci jednalo sa v skutočnosti o úver vo výške len 9.800,-eur, reálne teda poskytnutá bola v prospech žalovaných len taká suma a len takú sumu preto boli povinní žalobcovi vrátiť. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 02.08.2019 uviedol, že reálne žalovaní celkovo uhradili 5.905,42 eur. Neuhradený tak ostal zostatok bezúročného a bezpoplatkového úveru vo výške 3.894,58 eur.

56. Žalobca predloženou zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 19.8.2019 s prílohou na čl.107 a 110 spisu preukázal postúpenie pohľadávky a predloženými oznámeniami o postúpení pohľadávky zo dňa 27.11.2019 spolu s poštovými podaciami hárkami zo dňa 28.8.2019 (čl. 105, 106,108 a 120 spisu) preukázal, že postupca VÚB, a.s. oznámil žalovaným, že pohľadávka voči nim z predmetnej úverovej zmluvy bola spolu s príslušenstvom odplatne postúpená na žalobcu. Podmienky postupiteľnosti pohľadávky v zmysle Občianskeho zákonníka (§ 524 a nasl.), zákona o spotrebiteľských úveroch a zákona o bankách boli splnené. Vzhľadom na uvedené preto súd mal za preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu na uplatnenie pohľadávky.

57. Žalobca uplatnil aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 8.979,53 eur od 11.01.2015 do zaplatenia.

58. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

59. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania, výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

60. Vykonávajúcim predpisom ustanovujúcim výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania je Nariadenie vlády Slovenskej republiky č.87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

61. Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.2.2013 výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

62. Žalobca, vychádzajúc z tvrdení v žalobe určil začiatok omeškania žalovaných od ktorého požadoval úrok z omeškania na deň 11.01.2015 na základe toho, že v dôsledku omeškania s úhradou ich záväzkov ešte pôvodný veriteľ úver dňa 10.12.2014 po predchádzajúcom upozornení zosplatnil, o čom žalovaných mal informovať listom zo dňa 10.12.2014.

63. Súd však tvrdenie žalobcu o vzniku povinnosti žalovaných celú sumu úveru zaplatiť najneskôr dňa 10.01.2015 s následným vznikom omeškania dňa 11.01.2015 v dôsledku nesplnenia tejto povinnosti považuje za nepreukázané.

64. Ako už bolo uvedené, v súdnej veci sa jednalo o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa v zmysle tejto zmluvy malo uskutočniť v splátkach, preto ak veriteľ chcel žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, bol povinný postupovať podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka účinného v tom čase. Podľa tohto zákonného ustanovenia, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 <<https://www.slovlex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20120301>>najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Súd musí skonštatovať, že žalobca nepreukázal dodržanie týchto podmienok, ktoré v zmysle predmetného ustanovenia zákona bolo treba splniť, aby bolo možné žiadať predčasné splatenie úveru. Žalobca síce predložil súdu tri upomienky (zo dňa 03.09.2014, 06.10.2014 a 03.11.2014) ktoré sú adresované len žalovanej v 1. rade, no nepredložil žiaden dôkaz o tom, že tieto upomienky žalovaným skutočne odoslal, resp. doručil do sféry dispozície. Navyše samotné oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru ani nemožno akceptovať ako korektnú výzvu k plneniu pre nesprávne uvedenú výšku dlhu žalovaných, keď sú tam vyzývaní k úhrade sumy až 9.711,95 eur, teda so zarátaním úrokov, poplatkov, na ktoré nárok vôbec nevznikol a v skutočnosti ich dlh bol podstatne nižší.

65. Žalobca nežiadal úrok z omeškania z jednotlivých splátok odo dňa nasledujúceho po dni ich splatnosti, ale žiadal úrok z omeškania až odo dňa nasledujúceho po dni keď v zmysle jeho názoru vznikla žalovaným povinnosť zaplatiť celú dlžnú sumu jednorázovo. Súd preto priznal úroky z omeškania z celej prisúdenej istiny až odo dňa nasledujúceho po zročnosti poslednej priznanej splátky. Priznanie sankčných úrokov z jednotlivých splátok by totiž bolo v rozpore s dispozičnou zásadou upravenou v § 216 ods. 2 CSP. Vzhľadom k tomu, že úver súd považuje za bezúročný a bez poplatkov, žalovaní mali na tento úver zaplatiť veriteľovi VÚB, a.s. len sumu poskytnutej istiny vo výške 9.800,-eur. Keďže nepochybne šlo o úver, ktorý sa mal splácať v mesačných splátkach a výška mesačnej splátky na rozdiel od splatnosti splátok a konečnej splatnosti bola jednoznačne a zrozumiteľne v zmluve dohodnutá v sume 196,68 eur, potom žalovaní úver (len vo výške reálne im poskytnutej úverovej istiny) mali v skutočnosti splatiť v 50 splátkach (9.800 eur : 196,68 eur) a teda poslednú splátku by hradili po 50 mesiacoch v mesiaci apríl 2016, konkrétne dňa 23.04.2016, keďže splatnosť splátok dohodnutá bola k 23. dňu v mesiaci. Nakoľko sa tak nestalo, od 24.04.2016 sú preukázateľne v omeškaní so zaplatením nevráteného zostatku úverovej istiny. Sadzbou úroku z omeškania určenou podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka je tu sadzba 8 % ročne (ku dňu 24.04.2016). Preto vzhľadom na skutočnosť, že žalovaní odo dňa 24.04.2016 preukázateľne boli v omeškaní so zaplatením nevrátenej úverovej istiny vo výške 3.894,58 eur a ich omeškanie trvá, uložil im súd spolu so sumou 3.894,58 eur zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 3.894,58 eur od 24.04.2016 do zaplatenia. Nakoľko súd z dôvodov už uvedených uzavrel, že na ostatné uplatňované nároky žalobcovi nárok nevznikol, s ich zaplatením sa žalovaní nemohli dostať ani do omeškania, preto v časti úroku z omeškania požadovaného zo sumy prevyšujúcej sumu nevrátenej úverovej istiny súd žalobu zamietol a z dôvodov už uvedených zamietol ju aj v časti úroku z omeškania požadovaného za čas pred 24.04.2016 a nad sadzbu 8 % ročne.

66. K návrhu žalovaného v 2. rade, aby si záväzok so žalovanou v 1. rade vzhľadom na vyporiadanie BSM rozdelili na polovicu súd uvádza, že prípadná dohoda bývalých manželov v rámci vyporiadania BSM sa týka iba vzťahov medzi nimi ako bývalými manželmi a nezasahuje do práv žalobcu, ktorý sa na nej nezúčastnil a ktorému tak zostali nedotknuté všetky jeho práva vrátane práva žiadať plnenie od obidvoch bývalých manželov ako spoludlžníkov. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti tiež judikatúru, a to jednak rozhodnutie Najvyššieho súdu SR (2Cdo 113/2007) ako aj R 42/1972, (Zošit č.5, str. 239, Cpj 88/71) a tiež judikatúru k § 150 Občianskeho zákonníka (R 22/1991).

67. Súd využijúc právo vyplývajúce mu z ust. § 232 ods.3 a 4 Civilného sporového poriadku, berúc na zreteľ aj vyjadrenie žalovaného v 2. rade zo dňa 15.02.2018 o zlej finančnej situácii, ktorá bola aj dôvodom nesplácania úveru, povolil žalovaným platiť žalobcovi prisúdenú sumu s príslušenstvom v splátkach vo výške 100,-eur mesačne. Súd má za to, s prihliadnutím na vyjadrenie samotného pôvodného žalobcu zo dňa 02.08.2019 ktorý navrhol plnenie v splátkach po dobu 36 mesiacov, čomu cca zodpovedá vo vzťahu k prisúdenej sume výška splátky 100,-eur mesačne, že bolo odôvodnené určiť plnenie v splátkach jednak vzhľadom na výšku prisúdenej sumy a súdom zistené pomery žalovaných ako vyplývajú z odpovede na lustráciu žalovaných v registri obyvateľov SR a registri Sociálnej poisťovne (§ 295 CSP), z ktorých vyplýva, že majú 2 maloleté deti, pričom žalovaný v 2. rade poberá invalidný dôchodok, z ktorého sú mu vykonávané zrážky (čl.180 spisu), okrem toho je zamestnaný len na dohodu o vykonaní práce. Podľa názoru súdu povolenie plnenia dlhu v daných splátkach zodpovedá zásade spravodlivej ochrany práv vyjadrenej v čl. 2 Civilného sporového poriadku pri súčasnom určení, že v prípade nezaplatenia čo i len jednej splátky riadne a včas nastane splatnosť celého plnenia. Práve v tejto výške podľa názoru súdu ide o primeranú výšku splátky k výške splatného dlhu a všetkým vyššie uvedeným okolnostiam sporu a rešpektujúcu požiadavku spravodlivej ochrany práv tak na strane žalobcu, ktorý ako veľká spoločnosť nebude tým neprimerane zasiahnutý vo svojich pomeroch a právach, ako i žalovaných a tiež požiadavku zohľadniť sociálne postavenie strán sporu (článok 6 odsek 2 základných princípov CSP).

68. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.2 CSP v spojení s § 256 ods.1 a § 262 ods.1 a 2 CSP. Vo vzťahu k pôvodne uplatnenému nároku výsledok konania je taký, že v časti o zaplatenie sumy 732,42 eur bolo konanie zastavené procesným zavinením žalobcu (žalobca v tejto časti žalobu vzal späť nie pre správanie žalovaných po podaní žaloby), preto procesne v uvedenej časti bol neúspešný, neúspešný bol aj v časti v ktorej žaloba bola zamietnutá. Úspešný bol len v časti o zaplatenie sumy 3.894,58 eur a prisúdeného úroku z omeškania kde žalobe bolo vyhovené. Procesný úspech žalobcu reprezentovaný sumou 3.894,58 eur vo vzťahu k pôvodne uplatnenému nároku na zaplatenie sumy 9.711,95 eur neodôvodňuje mu priznať ani časť náhrady trov konania, keďže prevažujúci úspech v spore mali žalovaní. Žalobca teda síce návrh na priznanie mu náhrady trov konania podal, vo veci však bol v prevažnom rozsahu neúspešný, nárok na ich náhradu mu preto vôbec nevznikol. Podľa pomeru úspechu v spore vznikol nárok na náhradu trov konania žalovaným. Žalovaní však náhradu žiadnych trov konania neuplatnili, zo spisu ani žiadne preukázateľné trovy konania žalovaných nevyplývajú, preto súd v zmysle § 262 ods.1 a 2 CSP nevyhradil rozhodnutie o ich výške samostatnému uzneseniu, nakoľko nebolo by v ňom o čom rozhodovať ale o nároku na náhradu trov konania priamo rozhodol tak, že náhradu trov konania stranám sporu nepriznal.

69. Žalobca za podanú žalobu zaplatil súdny poplatok vo výške 582,50 eur zodpovedajúci základu 9.711,95 eur, teda pôvodne žalovanej istine. Pred prvým pojednávaním žalobca súdu oznámil, že v časti o zaplatenie istiny spolu vo výške 732,42 eur berie svoju žalobu späť, čím mu vznikol nárok na vrátenie časti súdneho poplatku zaplateného za žalobu, a tak súd v poslednom výroku rozsudku rozhodol o vrátení časti tohto poplatku

70. Podľa § 7 ods.7 Zákona č.71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov ak sa po podaní návrhu obmedzí predmet poplatkového úkonu pred prvým pojednávaním, vráti sa zodpovedajúca časť poplatku.

71. Podľa § 11 ods.3 Zákona č.71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov poplatok splatný podaním návrhu na začatie konania, podaním odvolania alebo dovolania sa vráti, ak sa konanie zastavilo, ak sa podanie vrátane odvolania a dovolania odmietlo alebo ak sa návrh, odvolanie

alebo dovolanie vzali späť pred prvým pojednávaním bez ohľadu na to, či bol vydaný platobný rozkaz alebo rozkaz na plnenie.

72. Keďže žaloba bola žalobcom v časti o zaplatenie istiny 732,42 eur vzatá späť pred prvým pojednávaním, pričom sume predmetu konania, ktorá ostala čiastočným späťvzatím žaloby nedotknutá (8.979,53 eur s prísl.) zodpovedá súdny poplatok 538,50 eur, v zmysle citovaných zákonných ustanovení sa žalobcovi vracia pomerná časť ním zaplateného súdneho poplatku za žalobu prevyšujúca sumu 538,50 eur, čo po krátení o 6,70 eur v zmysle § 11 ods.4 zákona o súdnych poplatkoch činí k vráteniu časť súdneho poplatku vo výške 37,30 eur.

73. Podľa § 11 ods.10 zákona číslo 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v rozhodnutí o vrátení poplatku alebo preplatku sa uvedie aj označenie poplatníka a v akej výške má byť poplatok alebo preplatok vrátený. Ak je súdu známe, v tomto rozhodnutí sa uvedie aj číslo účtu, na ktorý má byť poplatok alebo preplatok vrátený.

74. Poplatníkom tu bol žalobca. Žalobca neuviedol číslo účtu na ktorý žiada vrátiť súdny poplatok.

75. V zmysle ust. § 11 ods.6 citovaného zákona poplatok bude žalobcovi po právoplatnosti tohto uznesenia vrátený prostredníctvom príslušného prevádzkovateľa systému E-KOLOK ktorým je Slovenská pošta, a.s.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah , v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,

- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.